

การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยและภาษาจีนของนักศึกษาชาวจีน Using Thai and Chinese Personal Pronouns of Chinese Students

ชมพูนุช ประชาญสิทธิ์* และผกาศรี เย็นบุตร

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Chompunut Prachansit* and Pakasri Yenbutra

Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University

Received: December 28, 2020

Revised: February 13, 2021

Accepted: February 15, 2021

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยและภาษาจีน และเพื่อศึกษาปัญหาการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีน โดยการวิเคราะห์สังเคราะห์ และเปรียบเทียบความแตกต่างในการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย และภาษาจีน งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งวิเคราะห์ และเปรียบเทียบ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยและภาษาจีนแบบเจาะจง จำนวน 7 เล่ม ผลจากการวิจัยพบ ความแตกต่าง เรื่องการใช้คำบุรุษสรรพนาม ได้แก่ 1) คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย มีความแตกต่างในการเลือกใช้ และมีจำนวนมากกว่า คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีน 2) ความแตกต่างนี้ทำให้นักศึกษาชาวจีน ที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีปัญหาการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยไม่ถูกต้องตาม เพศ พจน์ ฐานะและความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้พูด ผู้ฟังและผู้ที่ถูกกล่าวถึง

คำสำคัญ: การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย การใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาจีน นักศึกษาชาวจีน

Abstract

This research aimed to compare the use of Thai and Chinese personal pronouns, and to study the problems of using Thai personal pronouns of Chinese students by analyzing, synthesizing, and comparing difference in using Thai and Chinese personal pronouns. This research was qualitative in that seven books of research papers related to the specific use of Thai and Chinese personal pronouns were compared and analyzed. There were two

findings from the research: 1) Compared to Chinese, there was a greater choice and number of personal pronouns in Thai. 2) This difference caused the Chinese students, who studied Thai as a foreign language, to have problems with the use of Thai personal pronouns, i.e. they cannot use them according to gender, number, position, and social relationship between speakers, listeners, and those who were mentioned.

Keywords: Using Thai Personal Pronouns, Using Chinese Personal Pronouns, Chinese Students

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างกัน ทั้งผู้ใช้ภาษาเดียวกัน ผู้ใช้ภาษาต่างกัน ผู้ใช้ภาษาที่แตกต่างกันอยู่ในสังคมและมีวัฒนธรรมที่ต่างกัน เมื่อสื่อสารย่อมเกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาได้ เช่น จากงานวิจัยของงานวิจัยของ Jindarat (2010) พบการใช้คำบุรุษสรรพนามผิดของผู้สอนชาวต่างชาติ เช่น “มึงออกไปเลย” ทำให้นักศึกษาชาวไทยทั้งนักศึกษาที่ถูกสั่งและนักศึกษาคนอื่นในห้องต่างเจ็บเสียงลงทันทีพร้อมกับแสดงสีหน้าตึงเครียด นอกจากนั้นงานวิจัยของ Saralanon (2016) ยังพบความแตกต่างทางวัฒนธรรมส่งผลต่อการสื่อสารที่ผิดพลาดทำให้เกิดความเข้าใจไม่ตรงกันระหว่างผู้สอนชาวสเปนและนักศึกษาชาวไทย สภาพสังคมและวัฒนธรรมของผู้สื่อสารที่แตกต่างกัน จึงทำให้ภาษาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม มีความแตกต่างกันไปด้วย

ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมนี้ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษาชาวต่างชาติหลายประการ เช่น ข้อบกพร่องในการออกเสียง การเรียงประโยค การเลือกใช้คำศัพท์ให้เหมาะสมในบริบทต่างๆ การเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามให้ถูกต้องตาม เพศ พจน์ ฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ผู้วิจัยศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนของ Jindarat (2010) พบว่า การเรียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนนั้นเป็นเรื่องยาก เพราะความแตกต่างด้านวัฒนธรรมของทั้ง 2 ภาษา ทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการใช้ภาษา ดังปรากฏจากงานวิจัยของ Thida (2018) พบการใช้คำบุรุษสรรพนามผิดพจน์ของนักศึกษาชาวจีนว่า “ยังมีเพื่อน ๆ บางคนที่ดีต่อกันอยู่ รวมทั้งเพื่อน ๆ ด้วย” จากประโยคข้างต้นผู้พูดต้องการใช้คำว่า “เธอ” ว่า “ยังมีเพื่อน ๆ บางคนที่ดีต่อกันอยู่ รวมถึงเธอด้วย” แต่ใช้ผิดเป็นคำว่า “เพื่อน ๆ” ทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดว่า อาจจะมีเพื่อน ๆ อีกกลุ่มหนึ่งที่ติดต่อกัน ทั้งที่ต้องการสื่อสารว่า มีเพื่อนอีกเพียงคนเดียวที่ดีต่อด้วย

การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยบกพร่อง อาจส่งผลต่อการสื่อสาร ทำให้เกิดความเข้าใจผิดกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังได้ การเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามให้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะมีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ดังที่ Pinthip (2004) กล่าวถึงในส่วนหนึ่งของผลการศึกษาการเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามในกลุ่มเพื่อนสนิทผู้ชายว่า มักเลือกใช้คำบุรุษสรรพนาม กู มึง แต่เมื่อผู้สอนเดินมากลุ่มเพื่อนก็สามารถเปลี่ยนสรรพนามเป็น ผม และคุณ ได้โดยไม่รู้ตัว ทั้งนี้เนื่องด้วยคำบุรุษสรรพนาม กู และมึง เป็นคำที่ต้องใช้กับบุคคลที่มีความสนิทสนมกันมาก และ Nawawan (2015) ได้กล่าวว่าการใช้คำบุรุษสรรพนามคำว่า กู ว่า ควรใช้เมื่อผู้พูดและผู้ฟังมีความสนิทสนมกันมาก และอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการเท่านั้น

ในขณะที่การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนนั้นมีการใช้ที่แตกต่างจากการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษา

ไทย เนื่องจากจำนวนคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยมีมากกว่าในภาษาจีนมาก เช่น คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนแทนผู้พูดว่า “我” (Wǒ) หมายถึง ฉัน ซึ่งคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนคำนี้สามารถแทนผู้พูดได้ในทุกสถานการณ์ ในขณะที่คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยคำว่า “ฉัน” สามารถใช้แทนผู้พูด เมื่อผู้พูดและผู้ฟังมีความสนิทสนม และมีอายุน้อยกว่า หรือ ที่มีอายุเท่ากันเท่านั้น ดังนั้นการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยและภาษาจีนอาจเป็นปัญหาหนึ่ง ในการเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามของนักศึกษาชาวจีน

ด้วยความแตกต่างของจำนวนคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยที่มีจำนวนมากกว่าคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนมาก นอกจากนั้นคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนยังใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกับคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยมาก ซึ่งความแตกต่างนี้ย่อมส่งผลต่อผู้เรียนชาวจีนที่มีความต้องการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง และปัจจัยที่อาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ หรือ สื่อการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยและภาษาจีน
2. เพื่อศึกษาปัญหาการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีน

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวคิด

แนวคิดภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic) ปรากฏการใช้คำศัพท์นี้ครั้งแรกในบทความของ ทอมัส คัลลัน ฮอดสัน โดยแนวคิดนี้เป็นแนวคิดที่ศึกษาภาษา โดยพิจารณาบริบททางสังคมที่ภาษานั้น ดังที่ Amara (2013) กล่าวว่า ภาษาศาสตร์สังคมเป็นสาขาหนึ่งของวิชาภาษาศาสตร์และเป็นการศึกษาภาษาในเชิงความสัมพันธ์กับสังคม ซึ่งปัจจัยของความสัมพันธ์ทางสังคม เช่น อายุ เพศ ชนชั้นทางสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เรื่องที่พูดและกาลเทศะซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้ 1) อายุของผู้พูดกับภาษา อายุเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การใช้ภาษาเกิดความแตกต่างกัน เช่น เมื่อผู้พูดเป็นเด็กย่อมใช้ภาษาแตกต่างกับผู้พูดที่เป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นเมื่อผู้ใหญ่บางคนต้องการสื่อสารกับเด็กจึงมีความจำเป็นต้องเลียนแบบการพูดแบบเด็กเล็กเพื่อที่จะให้เด็กเกิดความเข้าใจตนเอง 2) เพศของผู้พูดกับภาษา เพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การใช้ภาษามีความถูกต้องเหมาะสม ดังในสังคมไทยมีการใช้คำเรียกตนเองของเพศหญิงและเพศชายอย่างแตกต่างกัน เช่น เพศชายใช้คำว่า “ผม” “กระผม” เป็นต้น ในขณะที่เพศหญิงใช้คำว่า “หนู” “ดิฉัน” เป็นต้น 3) ชนชั้นทางสังคมของผู้พูดกับภาษา ชนชั้นทางสังคมเป็นการจัดลำดับของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง ซึ่งการแต่งกาย อาชีพ เงินทองของใช้ อาจสะท้อนชนชั้นทางสังคมได้ 4) ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังกับภาษา ความสัมพันธ์เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาให้แตกต่างกัน โดยต้องคำนึงถึงรายละเอียดต่าง ๆ เช่น ความสนิทสนม การนับถือ ความเป็นทางการ การแสดงอารมณ์ เป็นต้น 5) เรื่องที่พูดและกาลเทศะกับภาษา เรื่องที่พูดและ กาลเทศะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้ภาษา เช่น การสนทนาในหัวข้อที่ไม่จริงจัง กับ การสนทนาในหัวข้อที่มีความจริงจัง ผู้พูดและผู้ฟังจะเลือกใช้ภาษาแตกต่าง เป็นต้น

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ งานวิจัยในประเทศไทยที่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีน ที่ลงในฐานข้อมูล ThaiLis ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553-2563 ซึ่งมีจำนวน 7 เล่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบบันทึกข้อมูลรายงานวิจัย ซึ่งผู้วิจัยสร้าง โดยมีเกณฑ์ค่าคะแนนเฉลี่ยการประเมินคุณภาพของเครื่องมือ (IOC) อยู่ระหว่าง 2.51 – 5.00 หมายถึง เครื่องมือมีคุณภาพในระดับพอใช้ดีมาก และผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยการประเมินคุณภาพของเครื่องมือเท่ากับ 4.42 หมายถึง เครื่องมือมีคุณภาพในระดับที่ดี จากนั้นผู้วิจัยจึงนำเครื่องมือที่ผ่านการประเมินคุณภาพในระดับดี (ค่าเฉลี่ย 4.42) ในการบันทึกและเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยกับภาษาจีน

การศึกษาการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) รวบรวม และเปรียบเทียบ เอกสารและงานวิจัยดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย และภาษาจีน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก คือ 1) เป็นงานวิจัยในประเทศไทยที่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีน ที่ลงในฐานข้อมูล ThaiLis 2) เป็นงานวิจัยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553-2563 ซึ่งมีจำนวน 7 เล่ม มาใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล

2. วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลตามแนว โดยใช้แบบบันทึกข้อมูลเพื่อบันทึกและเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยและภาษาจีน โดยแบบบันทึกประกอบด้วยประเด็น ดังนี้ คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย และภาษาจีน การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยแนวคิดภาษาศาสตร์สังคมของ Amara (2013) (เพศ พจน์ อายุ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่ถูกกล่าวถึง) ของนักศึกษาชาวจีน

3. เปรียบเทียบความแตกต่างการใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยกับภาษาจีนจากแบบบันทึกข้อมูล จากนั้นวิเคราะห์คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยที่มีการใช้แตกต่างกับภาษาจีน อันจะนำมาซึ่งปัญหาในการใช้ผิดพลาด ของนักศึกษาชาวจีนเอง

4. สรุปสาเหตุจากการใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยความผิดพลาดของนักศึกษาชาวจีน จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้คำบุรุษสรรพนามที่เป็นปัญหาตามแนวคิดภาษาศาสตร์สังคม

ผลการศึกษา

จากกระบวนการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์การวิจัย ซึ่งสามารถสรุปผลได้ ดังนี้

การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวกับการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย จำนวน 7 งานวิจัย ได้แก่ Qingyu Wen (2013) Chanika (2002) Thida (2018) Nipa (2012) Panipan (2012) Ye Lu (2012) และ Sureewan (2010) พบการใช้คำบุรุษสรรพนามที่เป็นปัญหา จำนวน 23 คำ ได้แก่ การใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้พูด จำนวน 11 คำ ได้แก่ ฉัน เรา เขา หนู กู ข้า กระผม เขา (เค้า) การใช้ชื่อเรา การใช้คำเครือญาติ การใช้คำนามบอกอาชีพหรือตำแหน่ง การใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้ฟัง จำนวน 9 คำ ได้แก่ เธอ ท่าน เอ็ง คุณ แก มึง ตัวเอง พวกนาย พวกคุณ และการใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้ที่ถูกกล่าวถึง จำนวน 3 คำ ได้แก่ เขา มัน

พวกเขา ซึ่งมีหลักการใช้ดังนี้

1. การใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้พูด คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยที่ใช้แทนผู้พูด จำนวน 11 คำ ได้แก่ ฉัน เรา หนู กู ข้า กระผม เขา (เค้า) การใช้ชื่อ เรา การใช้คำเครือญาติ การใช้คำนามบอกอาชีพหรือตำแหน่ง ซึ่งสามารถยกตัวอย่างได้ดังนี้

คำว่า “ฉัน” เป็นคำสรรพนามที่ไม่จำกัดเพศ อายุ ของทั้งผู้พูด มักใช้ในเพศหญิงใช้มากกว่าเพศชาย ใช้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ผู้พูดและผู้ฟังเสมอกัน หรือ ผู้พูดมีฐานะทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง เช่น

ตัวอย่าง (เพื่อนสนิทพูดกัน) ฉันมีเรื่องจะมาเล่าให้ฟัง

คำว่า “เรา” เป็นคำสรรพนามได้ทั้งเอกพจน์และพหูพจน์ ไม่จำกัดเพศ อายุ ของผู้พูด ผู้พูดและผู้ฟังมีความสนิทสนมกัน

ตัวอย่าง (คู่รักสนิทสนมกัน) เรากำลังจะไปตลาดกันใช่ไหมคะที่รัก

คำว่า “หนู” เป็นคำสรรพนามที่ใช้แทนผู้พูดเพศหญิง ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ไม่จำกัดเพศ อายุ ของผู้พูดและผู้ฟัง ใช้เมื่อผู้ฟังมีอายุหรือฐานะทางสังคมสูงกว่าผู้พูด นอกจากนั้นยังเป็นการแสดงความอ่อนน้อมของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง

ตัวอย่าง (รุ่นน้องพูดกับรุ่นพี่) เตี่ยหนูจะไปหานะคะ

คำว่า “กู” เป็นคำสรรพนาม ใช้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ไม่จำกัดเพศ อายุ ของผู้พูดและผู้ฟัง ที่ผู้พูดและผู้ฟังมีความสนิทสนมใกล้ชิดอย่างเป็นกันเอง แต่ “กู” ถือเป็นคำไม่สุภาพหากใช้กับคนที่ผู้พูดไม่รู้จัก หรือ ไม่สนิทสนม

ตัวอย่าง (คู่รักกำลังทะเลาะกัน) กูไม่ได้รักมึงอีกแล้ว

คำว่า “ข้า” เป็นคำสรรพนามที่ใช้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ไม่จำกัดอายุ เพศ ของผู้ใช้ มักใช้ในเพศชาย ที่มีความสนิทสนมกัน แต่อย่างไรก็ตามในปัจจุบันการใช้คำว่า “ข้า” อาจไม่สุภาพเท่าที่ควร ผู้พูดควรหลีกเลี่ยงการใช้ โดยเฉพาะการนำไปใช้กับคนที่ไม่สนิทสนมกัน หรือ ผู้ฟังที่มีอายุนานกว่าตนเอง

ตัวอย่าง (รุ่นพี่กับรุ่นน้องที่สนิทสนมกัน) ข้าให้เอ็งไปหยิบน้ำมาให้หน่อย

คำว่า “กระผม” เป็นคำบุรุษสรรพนามที่ใช้แทนผู้พูด ในสถานการณ์ที่เป็นทางการมาก ใช้ในเพศชายเท่านั้น

ตัวอย่าง (ตัวแทนนักศึกษากล่าวขอบคุณ) กระผมในฐานะตัวแทนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ขออนุญาต...

คำว่า “เขา (เค้า)” เป็นคำบุรุษสรรพนามที่ใช้แทนผู้พูด ใช้เมื่อผู้พูดและผู้ฟังมีความสนิทสนมกัน เช่น คู่รัก

ตัวอย่าง (คนรักพูดกับคู่รักของตนเอง) เขา (เค้า) หิวข้าวแล้ว เมื่อไหร่ตัวเองจะมาถึงสักที
การใช้ชื่อ เป็นคำบุรุษสรรพนามที่ใช้แทนผู้พูด ในสถานการณ์ที่เป็นกันเอง ในสังคมไทย ได้แก่ ชื่อเล่น ชื่อจริง

ตัวอย่าง (ลูกสาวพูดกับพ่อ) วันนี้ จ๊อบขอกลับดึกหน่อยนะคะคุณพ่อ

การใช้คำเครือญาติ เป็นคำบุรุษสรรพนามที่ใช้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ เพื่อแสดงความใกล้ชิด เช่น ในห้องส่วนตัว

ตัวอย่าง (รุ่นพี่พูดกับรุ่นน้อง) พี่ไม่ได้เจอปกน้อง ๆ นานมากเลย เป็นอย่างไรกันบ้างครับ

การใช้คำนามบอกอาชีพหรือตำแหน่ง เป็นคำบุรุษสรรพนามที่ใช้เพื่อแสดงคุณภาพ เช่น ผู้อำนวยการ หัวหน้า อธิบดี

ตัวอย่าง (ลูกน้องพูดกับหัวหน้า) หัวหน้าจะให้ผมปรับแก้งานตรงไหนสั่งมาได้เลยครับ

จากตัวอย่างการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยแทนผู้พูดข้างต้น จะเห็นได้ว่าคำบุรุษสรรพนามมีการใช้โดยคำนึงถึงเพศ อายุ สถานการณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ที่แตกต่างกัน เช่น คำบุรุษสรรพนามที่ต้องใช้ในสถานการณ์ที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ เช่น คำว่า “กู” เป็นคำสรรพนามที่ใช้เมื่อผู้พูดต้องการพูดอย่างเป็นกันเอง มีฐานะทางสังคมเสมอกับผู้พูด หรือ ใช้เมื่อผู้พูดโกรธ ในขณะที่คำว่า “กระผม” เป็นคำสรรพนาม ที่ใช้เมื่อผู้พูดต้องการพูดอย่างเป็นทางการ และไม่แสดงอารมณ์ของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง

2. การใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้ฟัง คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยที่ใช้แทนผู้ฟัง จำนวน 9 คำ ได้แก่ เธอ ท่าน เอ็ง คุณ แก มึง ตัวเอง พวกนาย พวกคุณ ซึ่งสามารถอธิบายโดยยกตัวอย่างการใช้ได้ดังนี้ คำว่า “เธอ” เป็นคำสรรพนามที่ใช้แทนผู้ที่มีฐานะทางสังคม อายุ ใกล้เคียงกับผู้พูด เพื่อแสดงความสนิทสนมกัน ซึ่งโดยส่วนใหญ่เป็นการใช้ในเพศหญิง และคำบุรุษสรรพนามคำนี้มักใช้คู่กับคำบุรุษสรรพนามคำว่า “ฉัน”

ตัวอย่าง (เพื่อนสนิทนัดหมายกัน) เธอไปแวะไหนมา ปล่อยฉันรอตั้งนาน

คำว่า “คุณ” เป็นคำสรรพนามที่ใช้แทนผู้ฟัง โดยไม่จำกัดเพศ เพื่อแสดงว่าคุณภาพ นอกจากนั้น คำว่า “คุณ” ยังใช้นำหน้าคำนามได้ เช่น คุณครู คุณลูกค้า คุณหมอ เป็นต้น

ตัวอย่าง (สามีพูดกับภรรยา) วันนี้ คุณอย่าลืมไปรับลูกก่อนบ่ายสองนะ

คำว่า “ท่าน” เป็นคำสรรพนามที่ใช้ได้ทั้งสรรพนามบุรุษที่ 2 ในกรณีที่ถูกกล่าวถึงมีอายุ หรือ ฐานะทางสังคมสูงกว่าผู้พูด เพื่อแสดงความยกย่อง สามารถใช้แทนได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง

ตัวอย่าง (การแนะนำผู้ว่าราชการจังหวัดคนใหม่) ท่านผู้นี้เป็นผู้ว่าราชการคนใหม่ของพวกเราครับ

คำว่า “เอ็ง” เป็นคำสรรพนามที่ ใช้กับเพื่อนสนิท โดยไม่จำกัดเพศและอายุของทั้งผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งผู้ใช้นี้มักเป็นเพศชาย

ตัวอย่าง (เพื่อนสนิทกำลังพูดกัน) เอ็งกับข้าเป็นเพื่อนกันมานานก็ปีแล้วนะ

คำว่า “เธอ” เป็นคำบุรุษสรรพนามที่ใช้แทนเพศหญิงเพื่อแสดงถึงความสนิทสนม ส่วนคำว่า “ตัวเอง” มักใช้กับคู่รัก

ตัวอย่าง (เพื่อนสนิททักทายกัน) เมื่อไหร่เธอจะมา

ตัวอย่าง (คู่รักพูดกัน) ตัวเองเลิกงานรึยัง มารับเค้าด้วยนะ

คำว่า “แก” เป็นคำบุรุษสรรพนามที่มักใช้เพื่อแสดงถึงความสนิทสนมและเป็นกันเอง อย่างไม่จำกัดเพศผู้ฟัง

ตัวอย่าง (เพื่อนสนิทพูดกับบ่นโต๊ะอาหาร) ช่วงนี้แกเป็น**ง**ข้างงานหนักไหม

คำว่า “มึง” เป็นคำสรรพนาม ใช้ในสถานการณ์ที่ใช้แทนผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดและผู้ฟังมีความสนิทสนมใกล้ชิดกันอย่างมาก

ตัวอย่าง (เพื่อนสนิทคุยกัน) เรื่องนักเตะบอล สรุปมึงว่างไหม

คำว่า “พวกนาย” เป็นคำบุรุษสรรพนามที่แทนพหูพจน์ ซึ่งผู้พูดและผู้ฟังมักมีอายุใกล้เคียงกัน ส่วนคำว่า “พวกคุณ” ผู้ฟังมักมีอายุน้อยกว่าผู้พูด

ตัวอย่าง (เพื่อสนิทนัดหมาย) พวกนายว่างไหมวันนี้

ตัวอย่าง (อาจารย์พูดกับนักศึกษา) พวกคุณทำงานอะไรมาส่งผม

จากตัวอย่างการใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้ฟังแต่ละคำข้างต้นจะเห็นได้ว่า มีการใช้ที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับ ความสัมพันธ์ ฐานะทางสังคมของผู้ฟัง เช่น คำบุรุษสรรพนาม คำว่า “เอ็ง” ใช้อย่างไม่เป็นทางการ และคำว่า “ท่าน” ใช้อย่างเป็นทางการและต้องการแสดงความเคารพ รวมถึงใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

3. การใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้ที่ถูกกล่าวถึง คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยที่ใช้แทนผู้ฟัง จำนวน 3 คำ ได้แก่ เขา มัน พวกเขา ซึ่งสามารถยกตัวอย่างการใช้ได้ดังนี้

คำว่า “เขา” ใช้แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึง ที่มีฐานะทางสังคมใกล้เคียงกัน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด ผู้ฟังมีความสนิทสนมกัน และใช้กับผู้ที่ถูกกล่าวถึงที่มีฐานะทางสังคมต่ำกว่าผู้พูด ส่วนคำว่า “พวกเขา” ใช้เมื่อผู้ที่ถูกกล่าวถึงเป็นพหูพจน์

ตัวอย่าง (เพื่อนสนิทกำลังพูดถึงรุ่นพี่) ทำไมแกถึงชอบพี่เขา เขามีอะไรดี

คำว่า “มัน” ใช้แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึงที่มีฐานะทางสังคมต่ำกว่าผู้พูด โดยผู้พูดอาจมีอารมณ์โกรธและ อาจแสดงความไม่สุภาพต่อผู้ที่ถูกกล่าวถึง ส่วนคำว่า “พวกมัน” ใช้ได้เช่นเดียวกับคำว่า “มัน” แต่คำว่า “พวกมัน” แสดงความเป็นพหูพจน์

ตัวอย่าง (เพื่อนสนิทคุยกันเรื่องแฟนของเพื่อนที่ตนเองไม่ชอบ) แฟนแกคนนั้น มันเป็นคนไม่ดีนะ

จากคำบุรุษสรรพนามทั้ง “เขา” และ “มัน” ใช้แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึงอย่างแตกต่างกัน ทั้งความสัมพันธ์ ฐานะทางสังคมระหว่างผู้พูดและผู้ที่ถูกกล่าวถึง คือ คำบุรุษสรรพนาม คำว่า “มัน” ใช้เมื่อผู้พูดมีอารมณ์โกรธ หรือไม่พอใจต่อผู้ที่ถูกกล่าวถึง ในขณะที่คำบุรุษสรรพนาม คำว่า “เขา” ไม่สะท้อนอารมณ์โกรธต่อผู้ที่ถูกกล่าวถึง

การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีน

ผู้วิจัยศึกษางานวิจัย เรื่อง การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีน ตั้งแต่ยุคใกล้-ยุคปัจจุบัน ของ Lan Xia Ling (2011) พบคำบุรุษสรรพนามที่ชาวจีนในปัจจุบันใช้ว่า คำบุรุษสรรพนามมี 3 ประเภท ได้แก่ คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนใช้แทนผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่ถูกกล่าวถึง และมีจำนวน 9 คำ ได้แก่ 我(wǒ) 你(nǐ) 您(nín) 他(tā) 她(tā) 我们(wǒmen) 你们(nǐmen) 他们(tāmen) ซึ่งสามารถยกตัวอย่างมาอธิบายได้ดังนี้

1. การใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้พูด คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนที่ใช้แทนผู้พูด คือ 我(wǒ) ตรงกับคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย เช่น ข้า กู ฉัน ดิฉัน ผม หนู กระผม ข้า เป็นต้น คำบุรุษสรรพนามเหล่านี้ ใช้แทนผู้พูดเอกพจน์ ทั้งเพศชายและเพศหญิง ในทุกสถานะทางสังคม ทุกความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง รวมถึงใช้ได้ในทุกเวลา สถานที่ และสถานการณ์ เช่น

- บทสนทนาในวรรณกรรม เรื่อง 三里湾(sān lǐ wān) กล่าวว่า 赵树理.(Zhàoshùlǐ) (1955) 满喜:婶婶! 我正找你商量个事哩! (เพื่อนของลูกสาวพูดกับแม่ของเพื่อน) คุณน้าคะ หนูกำลังอยากปรึกษากับน้าอยู่พอดีเลยคะ!

- บทสนทนาในวรรณกรรม เรื่อง 梦里花落知多少(Mèng lǐ huā luò zhī duōshǎo) กล่าวว่า 郭敬明.(Guōjǐngmíng) (2003) ว่า 林岚:闻婧我对不起你 (หลินหลานพูดกับเพื่อนสนิทของตนเอง): 哥哥โทษนะ

จากข้อความทั้ง 2 ข้อความข้างต้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังมีความแตกต่างกัน คือ ข้อความแรกเป็นข้อความในบทสนทนาระหว่างหลานและน้า ส่วนข้อความที่ 2 เป็นข้อความในบทสนทนาระหว่างเพื่อนกับเพื่อน ต่างใช้คำบุรุษสรรพนามเดียวกัน คือ “我” (wǒ)

2. การใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้ฟัง คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนที่ใช้แทนผู้ฟัง คือ 你(nǐ) และ 您(nín) ซึ่งพบการใช้ดังนี้ 你(nǐ) ใช้แทนคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย เช่น เธอ เอ็ง มึง เป็นต้น ซึ่งใช้แทนผู้ฟังได้ทั้งเอกพจน์ และพหูพจน์ ทั้งเพศชายและเพศหญิง ในทุกฐานะทางสังคม ทุกความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง รวมถึงใช้ได้ตลอดเวลา สถานที่ และสถานการณ์ เช่น

- บทสนทนาในวรรณกรรม เรื่อง 平凡的世界. (píngfán de shìjiè) 路遥. (lù yáo) (1988) ว่า 孙玉厚: 不怎你睡你的 (ซุนหู่เห่ ซึงเปิ่นสามี้พุดกั๊บกั๊บบรรยาของตนเอง) : ไม่มีอะไร เธอ นอนไปเถอะ

- บทสนทนาในวรรณกรรม เรื่อง 许三观卖血记. (xǔ sān guān mài xuè jì) 余华. (yúhuá) (1995) ว่า 许玉兰: 我不认识你 (ซุหู่หลานก่าลั้งพุดกั๊บบุซสานกั๊วน ซึงทังสองคนไม่เคยรู้จักกันมาก่อน) ฉันไม่รู้จักคุณค่ะ

จากข้อความทั้ง 2 ข้อความข้างต้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังมีความแตกต่างกัน คือ ข้อความแรกเป็นข้อความในบทสนทนาระหว่างสามีกับภรรยา ส่วนข้อความที่ 2 เป็นข้อความในบทสนทนาระหว่างคนแปลกหน้า 2 คน แต่อย่างไรก็ตามทั้ง 2 ข้อความต่างใช้คำบุรุษสรรพนามเดียวกัน คือ “你” (nǐ) ส่วน 您(nín) ใช้แทนคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย เช่น ท่าน เป็นต้น ซึ่งใช้แทนผู้ฟังได้ทั้งเอกพจน์ ทั้งเพศชายและเพศหญิง ในทุกเวลา สถานที่ และในฐานะทางสังคมที่ผู้พูดสูงกว่า หรือ เสมอกับผู้ฟังเท่านั้น เช่น

- บทสนทนาในวรรณกรรม เรื่อง 平凡的世界 (píngfán de shìjiè) 路遥. (lù yáo) (1988) ว่า 吴月琴: 冯书记! 我究意怎啦嘛? 您必须把话说明白! 我可以不教书! 但您必须说明白,我做错什么事啦? (อู๋ยวนฉิน พุดกั๊บกั๊บฝิ่งซึงเปิ่นผู้ใหญบ้าน) : ผู้ใหญ่ฝิ่งคะ หนูทำอะไรผิดหรือคะ คุณต้องพุดให้ชัด หนูไม่สอนก็ได้แต่คุณต้องบอกให้หนูรู้ก่อนว่าหนูทำอะไรผิดนะคะ)

- บทสนทนาในวรรณกรรมเรื่อง 梦里花落知多少 (mèng lǐ huā luò zhī duōshǎo) 郭敬明. (Guōjìngmíng) (2003) ว่า 林岚: 师傅您快点嘿,把汽车当飞机开。(หลินหลาน ซึงเปิ่นผู้โดยสารพุดกั๊บกั๊บคนขับรถแท็กซี่) : พี่ขับให้เร็ว ๆ หน่อยสิคะให้เหมือนนั่งเครื่องบินเลยนะคะ จากข้อความทั้ง 2 ข้อความข้างต้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังมีความแตกต่างกัน คือ ข้อความแรกเป็นข้อความในบทสนทนาระหว่างลูกบ้านและผู้ใหญ่บ้าน ซึงเปิ่นผู้พุดกั๊บบุ้ฟ้งมีฐานะทางสังคมที่ต่างกัน ส่วนข้อความที่ 2 เป็นข้อความในบทสนทนาระหว่างผู้โดยสารและคนขับรถแท็กซี่ ซึงผู้พุดกั๊บบุ้ฟ้งมีความสัมพันธ์ทางสังคมที่เสมอกัน แต่อย่างไรก็ตามทั้ง 2 ข้อความต่างใช้คำบุรุษสรรพนามเดียวกัน คือ “您” (nín)

3. การใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้ที่ถูกกล่าวถึง คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนที่ใช้แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึง คือ 他(tā) และ 她(tā) ซึ่งพบการใช้ดังนี้

他(tā) ใช้แทนคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย เช่น เขา เป็นต้น ซึ่งใช้แทนผู้ฟังเอกพจน์ เพศชาย ในทุกเวลา สถานที่ และในฐานะทางสังคม ส่วน 她(tā) ใช้แทนคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย เช่น เขา เป็นต้น ซึ่งใช้แทนผู้ฟังเอกพจน์ เพศหญิง ในทุกเวลา สถานที่ และในฐานะทางสังคม เช่น

- บทสนทนาในวรรณกรรม เรื่อง 许三观卖血记. (xǔ sān guān mài xuè jì) 余华. (yúhuá) (1995) ว่า 爷爷:你爹不肯听我的话,他看上了城里那个什么花 (ปู่พูดถึงพ่อให้หลานฟัง) : ลูกไม่เชื่อพ่อเลย เขาไปชอบผู้หญิงที่ชื่อฮวาอะไรอยู่

- บทสนทนาในวรรณกรรม เรื่อง 许三观卖血记. (xǔ sān guān mài xuè jì) 余华. (yúhuá) (1995) ว่า 她的衣服并不比别入多,可是别人都觉得她是这座城镇里衣服最多的时髦姑娘。(ชาวบ้านพูดถึงผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มของตนเอง) : แม้ว่าเสื้อผ้าของเธอมีน้อยกว่าคนอื่น แต่คนอื่นก็คิดว่าเธอเป็นสาวที่ทันสมัยที่สุดในเมืองนี้เลยนะ

จากข้อความทั้ง 2 ข้อความข้างต้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังมีความเหมือนกัน แต่ใช้ในแทนผู้ที่ถูกกล่าวถึงที่แตกต่างกัน คือ 他 (tā) ใช้แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึงเพศชาย ส่วน 她 (tā) ใช้แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึงเพศหญิง

การเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย และภาษาจีน

จากการศึกษางานวิจัย เรื่อง การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีน ตั้งแต่ยุคใกล้-ยุคปัจจุบัน ของ Lan Xia Ling (2011) และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยและภาษาจีน ผู้วิจัยพบว่า คำบุรุษสรรพนามของทั้ง 2 ภาษามีการใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่ถูกกล่าวถึงที่แตกต่างกันตามเพศ พจน์ ฐานะ ความสัมพันธ์ และสถานการณ์ ดังนี้

1. การเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามที่ใช้แทนผู้พูดในภาษาไทย และภาษาจีน

คำบุรุษสรรพนามที่ใช้แทนผู้พูดในภาษาไทยที่ผู้วิจัยนำมายกตัวอย่าง มีจำนวน 6 คำ ได้แก่ ฉัน เรา หนู กู ข้า และกระผม ส่วนคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีน คือ 我 (wǒ) ซึ่งสามารถเปรียบเทียบได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยและภาษาจีนที่ใช้แทนผู้พูด

การใช้คำบุรุษสรรพนาม แทนผู้พูด	คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย						คำบุรุษ สรรพนามในภาษาจีน 我 (wǒ)
	ฉัน	เรา	หนู	กู	ข้า	กระผม	
1 เพศ							
- ชาย		✓		✓	✓	✓	✓
- หญิง	✓	✓	✓	✓			
2 พจน์							
- เอกพจน์	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
- พหูพจน์		✓					
3 ฐานะทางสังคม							
- สูงกว่าผู้ฟัง	✓	✓		✓	✓		✓
- เสมอกับผู้ฟัง	✓	✓		✓			✓
- ต่ำกว่าผู้ฟัง			✓			✓	✓

ตารางที่ 1 (ต่อ)

การใช้คำบุรุษสรรพนาม แทนผู้พูด	คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย					คำบุรุษ สรรพนามในภาษาจีน	
	ฉัน	เรา	หนู	กู	ข้า	กระผม	我 (wǒ)
4 ความสนิทสนม							
- มาก	✓	✓	✓	✓	✓		✓
- ปานกลาง	✓	✓					✓
- น้อย						✓	✓
5 ความเป็นทางการ							
- มาก						✓	✓
- ปานกลาง	✓	✓					✓
- น้อย			✓	✓	✓		✓

จากตารางการเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้พูดในภาษาไทยและภาษาจีน จะเห็นได้ว่า

คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยมีจำนวนมากกว่าคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีน นอกจากนั้นคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนเพียง

คำเดียว คือ คำว่า “我” (wǒ) ผู้พูดสามารถใช้แทนตนเองได้ ทุกเพศ ทุกความสัมพันธ์ และทุกสถานการณ์ ในขณะที่คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยคำว่า “ฉัน” และ “หนู” เป็นคำบุรุษสรรพนามที่เพศหญิงใช้แทนตนเองในหลายสถานการณ์ ทั้งสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการน้อยถึง สถานการณ์ที่มีความเป็นทางการปานกลาง และมีระดับความสนิทสนมกับผู้ฟังมาก

ส่วนคำบุรุษสรรพนามคำว่า “ข้า” และ “กระผม” เป็นคำบุรุษสรรพนามเพศชายใช้แทนตนเอง โดยคำว่า “ข้า” ใช้ในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการน้อย และผู้พูดกับผู้ฟังมีความสนิทสนมกันมาก ในขณะที่คำว่า “กระผม” ใช้ในสถานการณ์ที่เป็นทางการมาก และผู้พูดกับผู้ฟังมีความสนิทสนมน้อย

2. การเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามที่ใช้แทนผู้ฟังในภาษาไทย และภาษาจีน

คำบุรุษสรรพนามที่ใช้แทนผู้ฟังในภาษาไทยที่ผู้วิจัยนำมายกตัวอย่าง มีจำนวน 4 คำ ได้แก่ เธอ คุณ ท่าน และเอ็ง ส่วนคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีน คือ 你 (nǐ) และ 您 (nín) ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยและภาษาจีนที่ใช้แทนผู้ฟัง

การใช้คำบุรุษสรรพนาม แทนผู้ฟัง	คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย				คำบุรุษ สรรพนามในภาษาจีน	
	เธอ	คุณ	ท่าน	เอ็ง	你 (nǐ)	您 (nín)
1 เพศ						
- ชาย		✓	✓	✓	✓	✓
- หญิง	✓	✓	✓		✓	✓
2 พจน์						
- เอกพจน์	✓	✓	✓	✓	✓	✓
- พหูพจน์						
3 ฐานะทางสังคม						
- สูงกว่าผู้พูด		✓	✓		✓	
- เสมอกับผู้พูด	✓	✓		✓	✓	✓
- ต่ำกว่าผู้พูด		✓		✓	✓	✓
4 ความสนิทสนม						
- มาก	✓			✓	✓	✓
- ปานกลาง	✓				✓	✓
- น้อย		✓	✓		✓	✓
5 ความเป็นทางการ						
- มาก		✓	✓		✓	✓
- ปานกลาง	✓				✓	✓
- น้อย	✓			✓	✓	✓

จากตารางการเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้ฟังในภาษาไทยและภาษาจีน จะเห็นได้ว่าคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยนั้นมีจำนวนมากกว่าคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีน คือ คำบุรุษสรรพนามแทนผู้ฟังในภาษาจีนมีเพียง 2 คำ คือ คำว่า 你 (nǐ) และ 您 (nín) ในขณะที่คำบุรุษสรรพนามแทนผู้ฟังในภาษาไทยมีมากกว่า 2 คำ

นอกจากนั้นคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยมีการใช้ที่แตกต่างกับคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีน คือ คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนนั้น มีจำนวน 2 คำ ได้แก่ 你 (nǐ) และ 您 (nín) ซึ่งคำทั้งสองคำนี้ใช้ได้ทุกเพศ ทุกสถานการณ์ แต่อย่างไรก็ตามคำทั้ง 2 ก็ยังมีความแตกต่างกัน คือ คำว่า “你 (nǐ)” ใช้ได้ทุกความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ในขณะที่ คำว่า “您 (nín)” ใช้ได้เมื่อผู้ฟังมีฐานะทางสังคมเสมอ และต่ำกว่าผู้พูดเท่านั้น

ส่วนคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยนั้น บางคำใช้ได้เพียงเพศหญิง หรือ เพศชายเท่านั้น เช่น คำว่า “เธอ” ใช้แทนผู้ฟังเพศหญิง และคำว่า “เอ็ง” ใช้แทนผู้ฟังเพศชาย นอกจากนั้นคำบุรุษสรรพนามแทนผู้ฟังในภาษาไทยยังใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน คือ คำว่า “เธอ” และ “เอ็ง” ใช้ในสถานการณ์ที่เป็นกันเองได้ ในขณะที่คำว่า “คุณ” และ “ท่าน” ใช้ในสถานการณ์ที่เป็นทางการมากกว่า

3. การเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามที่ใช้แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึงในภาษาไทย และภาษาจีน
คำบุรุษสรรพนามที่ใช้แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึงในภาษาไทยที่ผู้วิจัยศึกษานำมายกตัวอย่าง มีจำนวน
2 คำ ได้แก่ เขา และมัน ส่วนคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีน คือ 他 (tā) และ 她 (tā) ซึ่งสามารถอธิบายได้
ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยและภาษาจีนที่ใช้แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึง

การใช้คำบุรุษสรรพนาม แทนผู้ฟัง	คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย		คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีน	
	เขา	มัน	他 (tā)	她 (tā)
1 เพศ				
- ชาย	✓	✓	✓	
- หญิง	✓	✓		✓
2 พจน์				
- เอกพจน์	✓	✓	✓	✓
- พหูพจน์				
3 ฐานะทางสังคม				
- สูงกว่าผู้ที่ถูกกล่าวถึง			✓	✓
- เสมอกับผู้ที่ถูกกล่าวถึง	✓		✓	✓
- ต่ำกว่าผู้ที่ถูกกล่าวถึง		✓	✓	✓
4 ความสนิทสนม				
- มาก	✓	✓	✓	✓
- ปานกลาง	✓	✓	✓	✓
- น้อย			✓	✓
5 ความเป็นทางการ				
- มาก			✓	✓
- ปานกลาง	✓		✓	✓
- น้อย		✓	✓	✓

จากตารางการเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้ที่ถูกกล่าวถึงในภาษาไทยและภาษาจีน
จะเห็นได้ว่า คำบุรุษสรรพนามในภาษานั้นมีการใช้ที่แตกต่างกันกับคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีน คือ คำ
บุรุษสรรพนามที่ใช้แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึงในภาษาจีนทั้ง 2 คำ ใช้เหมือนกันทุกประการ ยกเว้นความแตกต่างทาง
เพศ กล่าวคือ คำว่า “他 (tā)” ใช้แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึงเพศชาย ในขณะที่คำว่า “她 (tā)” ใช้แทนผู้ที่ถูก
กล่าวถึงเพศหญิง

ส่วนคำบุรุษสรรพนามแทนผู้ที่ถูกกล่าวถึงในภาษาไทยทั้ง 2 คำ คือ คำว่า “เขา” และ “มัน” สามารถใช้แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึงได้ทั้งเพศหญิงและเพศชาย แต่จะมีความแตกต่างในการใช้ คือ สถานการณ์ความเป็นทางการในการใช้ กล่าวคือ คำว่า “มัน” มีความเป็นทางการน้อยกว่าคำว่า “เขา”

ปัญหาการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีน

ความแตกต่างในการใช้คำบุรุษสรรพนามแทนผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่ถูกกล่าวถึง ในภาษาไทยและภาษาจีนทำให้นักศึกษาชาวจีนที่มาเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีปัญหามากมาย ดังที่ผู้วิจัยได้ศึกษาผลการวิจัยของ Chanika (2002) เรื่องการศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปี 4 สถาบันชนชาติแห่งยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน งานวิจัยของ Thida (2018) เรื่องการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน: กรณีศึกษาปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และงานวิจัยของ Qing Yu Wen (2013) เรื่องปัญหาการใช้บุรุษสรรพนามของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยตามแนวทางภาษาศาสตร์สังคม พบว่า มีการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยบกพร่อง คือ การใช้คำบุรุษสรรพนามผิดเพศ ผิดพจน์ ไม่สอดคล้องกับฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยผิดเพศของผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่ถูกกล่าวถึง ประเด็นด้านการใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยผิดเพศ คือ การใช้คำบุรุษสรรพนามแทนเพศชายในตำแหน่งที่ต้องใช้คำบุรุษสรรพนามแทนเพศหญิง และใช้คำบุรุษสรรพนามแทนเพศหญิงในตำแหน่งที่ต้องใช้คำบุรุษสรรพนามแทนเพศชาย เช่น งานวิจัยของ Chanika (2002) พบประโยคการเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามของนักศึกษาชาวจีน คำว่า “เขา” และ “เธอ” ว่าบิดาของเข่าเป็นเพียงคนเก็บปิ่น มารดาของเธอมืออาชีพทอผ้าชาย

จากประโยคข้างต้นผู้พูดต้องการสื่อความหมายว่า พ่อของเข่าเป็นคนเก็บปิ่น และแม่ของเข่าเป็นคนทอผ้าชาย แต่ผู้พูดกลับใช้คำบุรุษสรรพนามผิดจากต้องใช้คำบุรุษสรรพนามว่า “เขา” แต่ใช้ผิดเป็น “เธอ” ทำให้การสื่อความผิดพลาดไป

2. การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยผิดพจน์ของผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่ถูกกล่าวถึง ประเด็นด้านการใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยผิดพจน์ คือ การใช้คำบุรุษสรรพนาม หรือ คำนามเอกพจน์ในตำแหน่งที่ต้องใช้คำบุรุษสรรพนามพหูพจน์ และใช้คำบุรุษสรรพนาม หรือ คำนามพหูพจน์ในตำแหน่งที่ต้องใช้คำบุรุษสรรพนามเอกพจน์ การใช้คำบุรุษสรรพนามผิดพจน์นี้จะทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการสื่อความหมายได้ ดังที่งานวิจัยของ Thida (2018) พบการเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามในประโยคที่ว่า “ยังมีเพื่อน ๆ บางคนที่ดีต่อกันอยู่ รวมทั้งเพื่อน ๆ ด้วย” ควรแก้ไข เป็น “ยังมีเพื่อน ๆ บางคนที่ดีต่อกันอยู่ รวมทั้งเธอด้วย”

จากประโยคข้างต้นผู้พูดต้องการสื่อความหมายว่า ใช้คำบุรุษสรรพนามคำว่า “เธอ” แต่ไปใช้คำว่า “เพื่อน ๆ” เป็นการใช้คำบุรุษสรรพนามผิดพจน์ ซึ่งเป็นการใช้คำสรรพนามพหูพจน์ในตำแหน่งที่ต้องใช้คำสรรพนามเอกพจน์

3. การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยผิดฐานะและความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่ถูกกล่าวถึง ประเด็นด้านการใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยผิดฐานะและความสัมพันธ์ทางสังคม คือ การใช้คำบุรุษสรรพนามไม่สอดคล้องกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่ถูกกล่าวถึง ดังตัวอย่างที่ Nawawan (2015) กล่าวถึงการเลือกใช้คำในภาษาไทย ว่า บุคคลหนึ่งเป็นผู้สอน เป็นพ่อของลูก เป็นหลาน หากบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ฟัง ผู้พูดจะเลือกใช้ตามความสัมพันธ์ให้เหมาะสม เช่น งานวิจัยของ Qingyu Wen

(2013) ได้ยกตัวอย่างการเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามของนักศึกษาชาวจีนไว้ว่า

การสนทนาระหว่างคู่รักที่หอพัก (แสดงความสนิทกัน)

หญิง: ดิฉันจะไปซื้อของที่ตลาด คุณจะไปด้วยไหม

ชาย: ไปด้วยครับ

จากบทสนทนาข้างต้นเป็นบริบทที่ต้องการความสนิทสนม ผู้พูดเพศหญิงควรใช้คำบุรุษสรรพนามที่แสดงความสนิทสนมกับผู้ฟัง เช่น อาจแทนด้วย “ชื่อเล่น” แต่ผู้พูดกลับใช้คำบุรุษสรรพนามว่า “ดิฉัน” ซึ่งเป็นคำบุรุษสรรพนามที่ใช้อย่างเป็นทางการและไม่ได้แสดงความสนิทสนม

การเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามให้ถูกต้องจึงต้องคำนึงถึงบริบททางสังคม หากผู้เรียนไม่เข้าใจหลักในการเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามให้สอดคล้องกับสถานการณ์ อาจทำให้การสื่อสารนั้นไม่ประสบความสำเร็จหรืออาจถูกหัวเราะจนทำให้ผู้พูดเกิดความไม่มั่นใจ (Zhu Yulin. Incasing, Personal Communication, September 3, 2019) นักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวจีนคนหนึ่ง กล่าวถึงประสบการณ์ในการใช้คำบุรุษสรรพนามของตนเองว่า หนูเคยพูดว่า “ข้าพเจ้า” แนะนำตัวค่ะ เพื่อนหัวเราะ เลยไม่กล้าใช้คำว่า “ข้าพเจ้า” อีกค่ะ

จากผลการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยพบว่าการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย ที่นักศึกษาชาวจีนใช้บกพร่อง เนื่องจากคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยและภาษาจีนมีจำนวนคำที่แตกต่างกัน และมีความแตกต่างด้านการใช้ที่ต้องสอดคล้องกับเพศ พจน์ และฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่ถูกกล่าวถึง เพราะหากใช้ไม่ถูกต้องอาจทำให้เกิดความสับสน และเป็นที่ขบขันทำให้การใช้ภาษาไม่บรรลุวัตถุประสงค์

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยและภาษาจีนของนักศึกษาชาวจีน ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. การใช้คำบุรุษสรรพนามตามแนวคิดภาษาสังคมในภาษาไทยและภาษาจีนมีความแตกต่างกัน คือ คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนมีจำนวนน้อยกว่าในภาษาไทย และสามารถใช้ได้กับเพศ พจน์ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังที่หลากหลายมากกว่าคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย เช่น คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนแทนผู้พูดคำว่า “我 (wǒ)” สามารถใช้แทนคำบุรุษสรรพนามแทนผู้พูดในภาษาไทย เช่น คำว่า “ฉัน” “กระผม” ได้ เนื่องจากคำบุรุษสรรพนามคำว่า “我 (wǒ)” สามารถใช้ได้กับทุกเพศ ทุกความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และทุกสถานการณ์ ในขณะที่คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยที่ใช้แทนผู้พูดคำว่า “ฉัน” ใช้แทนผู้พูดเพศหญิง ใช้เฉพาะผู้พูดมีฐานะทางสังคมสูงกว่า หรือ เสมอกับผู้ฟังเท่านั้น และมีความสนิทสนมมากในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ คำว่า “กระผม” ใช้แทนผู้พูดเพศชายและใช้ในสถานการณ์ที่เป็นทางการเท่านั้น

2. ปัญหาการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนที่ปรากฏในงานวิจัยและการศึกษาเปรียบเทียบ ได้แก่ การใช้คำบุรุษสรรพนามผิดเพศ ผิดพจน์ ผิดฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังทั้งในภาษาเขียนและภาษาพูด เช่น ประโยคที่ปรากฏในงานวิจัยของ Thida (2018) พบการเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามผิดพจน์ในประโยคที่ว่า “ยังมีเพื่อนๆ บางคนที่ดีต่อกันอยู่ รวมทั้งเพื่อน ๆ ด้วย” ซึ่งประโยคที่ถูกต้อง คือ “ยังมีเพื่อน ๆ บางคนที่ดีต่อกันอยู่ รวมทั้งเธอด้วย” งานวิจัยของ Chanika (2002) พบประโยคการเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามผิดเพศในประโยค ว่า “บิดาของเขาเป็นเพียงคนเก็บฟืน มารดาของเธอมีอาชีพทอ

ผ้าขาย” ซึ่งประโยคที่ถูกต้อง คือ “บิดาของเขาเป็นเพียงคนเก็บฟืน มารดาของเขามีอาชีพทอผ้าขาย” เป็นต้น ทั้งนี้การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยผิดของนักศึกษาชาวจีนเนื่องจาก การใช้คำบุรุษสรรพนามต้องคำนึงถึง เพศ พจน์ อายุ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่ถูกกล่าวถึง ตามแนวคิดภาษาศาสตร์สังคม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. นำผลการวิจัยไปใช้ปรับใช้ในการสร้างเครื่องมือ เพื่อแก้ไขปัญหาการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสม
2. จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชาวจีนมีปัญหาการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย ดังนั้นสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาชาวจีนจึงควรหาแนวทางแก้ไข และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยและภาษาจีน เช่น วัฒนธรรม ความเชื่อ เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาต่างประเทศอื่น ๆ กับภาษาไทย

เอกสารอ้างอิง

- จินดารัตน์ ธรรมรุ่งฤทธิ์. (2553). ข้อบกพร่องเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม: กรณีศึกษาการใช้ภาษาไทยของผู้พูดชาวอเมริกันและชาวจีน. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ฉิงหยู เหวิน. (2556). ปัญหาการใช้บุรุษสรรพนามของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยตามแนวทางภาษาศาสตร์สังคม. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชนิกา คำพุฒ. (2545). การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปี 4 สถาบันชนชาติแห่งยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธิดา โมสิกรัตน์; และคณะ. (2561). การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน: กรณีศึกษาปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. วารสารศิลปศาสตร์ปริทัศน์. 13 (25): 18.
- นววรรณ พันธุมธธา. (2558). ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิภา กู้พงษ์ศักดิ์. (2555). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ: กรณีศึกษานักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. วารสารรวมคำแหง ฉบับมนุษยศาสตร์. 31 (1): 123-139.

- ปณิธาน บรรณาธรรม. (2555). **นักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- พินทิพย์ ทวยเจริญ. (2547). **ภาพรวมของการศึกษาสัทศาสตร์และภาษาศาสตร์** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เย่ หลู่. (2555). **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคคำถามของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- หลาน เชี่ยวหลิง. (2554). **การใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาจีน ตั้งแต่ยุคไกล่-ยุคปัจจุบัน**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวรรณกรรมไทย-จีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สรลันนท์ ภูมิชีวานันท์. (2559). **การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมระหว่างผู้เรียนชาวไทยและผู้สอนชาวสเปน ในชั้นเรียนภาษาสเปนในประเทศไทย**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาสเปน คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์. (2553). **ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน: กรณีการศึกษา มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย 2551-2552**. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2556). **ภาษาศาสตร์สังคม**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Zhu Yulin. (2562: 3 กันยายน). สัมภาษณ์โดย ชมพูนุช ประชาญสิทธิ์ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

References

- 路遥. (1988). **平凡的世界**. 海南: 北京十月文艺出版社.
- 赵树理. (1955). **三里湾**. 北京: 人民文学出版社.
- 余华. (1995). **许三观卖血记**. 海南: 南海出版社.
- 郭敬明. (2003). **梦里花落知多少**. 北京: 春风文艺出版社.

Translated Thai References

- Amara, P. (2013). **Social linguistics**. (5th ed) Bangkok: Printing Press of Chulalongkorn University. (in Thai)
- Chanika, K. (2002). **Studying Thai Language Usage of the Fourth Year Chinese Students Majoring in Thai Subject**, Yunnan Institute of the Nationalities, People's Republic of China. Chiang Mai: Chiang Mai University. (in Thai).

- Jindarat, T. (2010). **Pragmatic Failure in Intercultural Communication: a Case Study of the Usage of Thai by American and Chinese Speakers.** Bangkok: Thammasat University. (in Thai)
- Lan Xia Ling. (2011). **The Use of Chinese Personal Pronouns from Recent to Contemporary Periods.** Mahasarakham: Mahasarakham University. (in Thai).
- Nawawan, P. (2015). Thai grammar. Bangkok: Academic Dissemination Project Faculty of Arts, Chulalongkorn University. (in Thai).
- Nipa, K. (2012). Problems of Using Thai Language of Foreign Students: A Case Study of Chinese Students at Bangkok University. **Academic Journal of Ramkhamhaeng University.** 31 (1): 123-139. (in Thai).
- Pathipan, B. (2012). **Chinese Student and Some Error in Writing the Thai Language.** Bangkok: Suan Sunandha Rajabhat University. (in Thai).
- Pinthip, T. (2004). **An Overview of the Study of Phonetics and Linguistics.** (3rd ed). Bangkok: Thammasat University. (in Thai)
- Qing Yu Wen. (2013). **Problems of Thai Personal Pronoun Usage Based on Sociolinguistics of Chinese Students Studying Thai Language.** Chiang Mai: Chiang Mai University. (in Thai).
- Thida, M. (2018). Thai Usage Among Chinese Students: A Case Study of Chinese Students' Thai Writing Problems, Master of Arts Program in Communicative Thai as a Second Language, Huachiew Chalermprakiet University. **Liberal Art Review.** 13 (25): 18. (in Thai).
- Saralanan, P. (2016). **Cross-Cultural Communication Between Thai Learners and Spanish Teachers in Language Classes Spain in Thailand.** Chulalongkorn University. (in Thai).
- Sureewan, S. (2010). **Errors in Thai Writing Made by Chinese Students: A Case Study of University of Thai Chamber of Commerce, Academic Year 2008-2009.** Bangkok: University of the Thai Chamber of Commerce. (in Thai).
- Ye Lu. (2012). **An Analysis of the Sentence Usage Errors of Chinese Students Studying Thai as a Foreign Language.** Chiang Mai: Chiang Mai University. (in Thai).
- Zhu Yulin. (Incasing, Personal Communication, September 3, 2019)

Translated Chinese References

Guo Jingming. (2003). **City of Fantasy**. Beijing: Chunfeng Literature and Art Publishing House. (in Chinese)

Lu Yao. (1988). **General's Chant**. Beijing: Beijing October Arts and Literature Publishing House. (in Chinese)

Yu Hua. (1995). **Chronicle of a Blood Merchant**. New York: Pantheon. (in Chinese)

Zhao Shuli. (1955). **Sanliwan Village**. Beijing: People's Literature Publishing House. (in Chinese)

คณะผู้เขียน

นางสาวชมพูนุช ประชาญสิทธิ์

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เลขที่ 114 ซอยสุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110
e-mail: chompunut55joy@gmail.com

รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เลขที่ 114 ซอยสุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110
e-mail: phagasri@swu.ac.th